# YHTEISÖJEN ENSIMMÄISEN OIKEUSASTEEN TUOMIOISTUIMEN MÄÄRÄYS
(ensimmäinen jaosto)

11 päivänä syyskuuta 2007*

Asiassa T-35/06,

**Honig-Verband eV**, kotipaikka Hampuri (Saksa), edustajinaan asianajajat M. Hagenmeyer ja T. Teufer,

kantajana,

vastaan

**Euroopan yhteisöjen komissio**, asiamiehinään F. Erlbacher ja B. Doherty,

vastaajana,

jossa kantaja vaatii nimityksen kirjaamisesta suojattujen alkuperänimitysten ja suojattujen maantieteellisten merkintöjen rekisteriin annetun asetuksen (EY) N:o 2400/96 liitteen täydentämisestä (Miel de Provence) (SMM) 14.11.2005 annetun komission asetuksen (EY) N:o 1854/2005 (EUVL L 297, s. 3) kumoamista,

* Oikeudenkäyntikieli: saksa.

EUROOPAN YHTEISÖJEN ENSIMMÄISEN OIKEUSASTEEN TUOMIOISTUIN
(ensimmäinen jaosto),

toimien kokoonpanossa: jaoston puheenjohtaja J. D. Cooke sekä tuomarit R. García-Valdecasas ja V. Ciucă,

kirjaaja: E. Coulon,

on antanut seuraavan

**määräyksen**

**Asiaa koskevat oikeussäännöt**

1 Maataloustuotteiden ja elintarvikkeiden maantieteellisten merkintöjen ja alkuperänimitysten suojasta 14.7.1992 annetun neuvoston asetuksen (ETY) N:o 2081/92 (EYVL L 208, s. 1) 1 artiklassa säädetään tiettyjä maataloustuotteita ja elintarvikkeita koskevasta alkuperänimitysten ja maantieteellisten merkintöjen suojasta yhteisön tasolla.

2 Asetuksen N:o 2081/92 2 artiklan 2 kohdan b alakohdassa maantieteellinen merkintä määritellään alueen, määrätyn paikan tai erityistapauksissa maan nimeksi, jota

käytetään nimeämään maataloustuotetta tai elintarviketta, joka on peräisin kyseiseltä alueelta, kyseisestä määrätystä paikasta tai kyseisestä maasta ja jolla on määrätty laatu, maine tai muita ominaisuuksia, jotka liittyvät tähän maantieteelliseen alkuperään, ja jonka tuotanto ja/tai jalostus ja/tai käsittely tapahtuu tietyllä maantieteellisellä alueella.

3 Maataloustuotteen tai elintarvikkeen nimityksen rekisteröinti suojatuksi alkuperänimitykseksi (SAN) tai suojatuksi maantieteelliseksi merkinnäksi (SMM) edellyttää asetuksessa N:o 2081/92 säädettyjen edellytysten täyttymistä ja erityisesti kyseisen asetuksen 4 artiklassa määritellyn eritelmän mukaisuutta. Rekisteröinti tuottaa kyseiselle nimitykselle asetuksen N:o 2081/92 13 ja 14 artiklassa määritellyn suojan.

4 Asetuksen N:o 2081/92 5–7 artiklassa säädetään rekisteröintimenettelystä, jonka ansiosta ryhmittymä, jolla tarkoitetaan saman maataloustuotteen tai elintarvikkeen tuottajista ja/tai jalostajista koostuvaa järjestöä, tai tietyin edellytyksin luonnollinen henkilö tai oikeushenkilö voi jättää hakemuksen, joka koskee rajatulta maantieteelliseltä alueelta peräisin olevan, niiden tuottaman tai saaman maataloustuotteen tai elintarvikkeen rekisteröintiä suojatuksi alkuperänimitykseksi tai suojatuksi maantieteelliseksi merkinnäksi, sille jäsenvaltiolle, jossa kyseinen maantieteellinen alue sijaitsee. Jäsenvaltio tarkastaa, että hakemus on perusteltu, ja toimittaa komissiolle hakemuksen, johon on liitetty erityisesti 4 artiklassa (asetuksen N:o 2081/92 5 artiklan 5 kohta) tarkoitettu eritelmä.

5 Asetuksen N:o 2081/92 6 artiklan 1 kohdan mukaan komissio tarkastaa kuuden kuukauden kuluessa virallisella tutkimuksella, onko rekisteröintihakemuksessa kaikki 4 artiklassa säädetyt tiedot. Jos komissio päättää, että nimitys täyttää suojaamiselle asetettavat edellytykset, se julkaisee hakijaa ja tuotetta koskevat tiedot Euroopan yhteisöjen virallisessa lehdessä (asetuksen N:o 2081/92 6 artiklan 2 kohta). Jos komissiolle ei ilmoiteta yhtään väitettä 7 artiklan mukaisesti, nimitys kirjataan komission

pitämään Suojattujen alkuperänimitysten [SAN] ja suojattujen maantieteellisten merkintöjen [SMM] rekisteri -nimiseen rekisteriin (asetuksen N:o 2081/92 6 artiklan 3 kohta). Tämän jälkeen rekisteröidyt nimitykset julkaistaan Euroopan yhteisöjen virallisessa lehdessä (asetuksen N:o 2081/92 6 artiklan 4 kohta).

6 Asetuksen N:o 2081/92 7 artiklassa, sellaisena kuin se on muutettuna 17.3.1997 annetulla neuvoston asetuksella (EY) N:o 535/97 (EYVL L 83, s. 3), säädetään seuraavaa:

”1. Kuuden kuukauden kuluessa 6 artiklan 2 kohdassa tarkoitetusta julkaisemisesta Euroopan yhteisöjen virallisessa lehdessä jäsenvaltio voi tehdä väitteen rekisteröintiä vastaan.

2. Jäsenvaltioiden toimivaltaisten viranomaisten on huolehdittava siitä, että henkilöt, jotka voivat osoittaa, että heillä on asiassa laillinen taloudellinen etu valvottavanaan, saavat tutustua hakemukseen. Lisäksi jäsenvaltioissa vallitsevan tilanteen mukaisesti jäsenvaltiot voivat järjestää saman mahdollisuuden muille osapuolille, joilla on asiassa laillinen etu valvottavanaan.

3. Luonnollinen henkilö tai oikeushenkilö, jota asia laillisesti koskee, voi tehdä väitteen ehdotettua rekisteröintiä vastaan lähettämällä asianmukaisesti perustellun ilmoituksen sen jäsenvaltion toimivaltaiselle viranomaiselle, jossa hän asuu tai johon hän on sijoittautunut. Toimivaltaisen viranomaisen on toteutettava aiheelliset toimenpiteet ottaakseen säädetyssä määräajassa huomioon tällaiset huomautukset tai tällaisen väitteen.

4. Väite voidaan hyväksyä ainoastaan, jos siinä:

– osoitetaan, ettei 2 artiklassa tarkoitettuja edellytyksiä ole noudatettu;

– osoitetaan, että ehdotetun nimen rekisteröinti vaarantaisi kokonaan tai osittain samankaltaisen nimityksen tai tavaramerkin olemassaolon tai vähintään viiden vuoden ajan ennen 6 artiklan 2 kohdassa tarkoitettua julkaisupäivää markkinoilla laillisesti olleiden tuotteiden olemassaolon;

– täsmennetään ominaisuudet, joista voidaan päätellä, että nimi, jonka rekisteröintiä on haettu, on luonteeltaan yleisnimi.

5. Jos väite voidaan 4 kohdan mukaisesti hyväksyä, komissio pyytää jäsenvaltioita, joita asia koskee, sopimaan asiasta keskenään kolmen kuukauden kuluessa sisäisten menettelyjensä mukaisesti. Jos:

a) sopimukseen päästään, asianomaisten jäsenvaltioiden on ilmoitettava komissiolle kaikki tekijät, jotka mahdollistivat sopimukseen pääsemisen, sekä hakijan ja väitteen tekijän lausunnot. Jos 5 artiklan mukaisesti saadut tiedot eivät ole muuttuneet, komissio toimii 6 artiklan 4 kohdan mukaisesti. Jos muutoksia on tehty, komissio aloittaa uudelleen 7 artiklassa säädetyn menettelyn;

b) sopimukseen ei päästä, komissio tekee päätöksen 15 artiklassa säädettyä menettelyä noudattaen ottaen huomioon perinteiset ja tarkasti noudatetut käytännöt ja

sekaannusten todennäköisyyden. Jos komissio päättää hyväksyä rekisteröinnin, se julkaisee 6 artiklan 4 kohdan mukaiset tiedot.”

7 Asetuksen N:o 2081/92 6 artiklan 3 kohdan mukaisesti SAN:t ja SMM:t ovat tiettyjen nimitysten kirjaamisesta asetuksessa N:o 2081/92 säädettyyn ”[SAN:ien] ja [SMM:ien] rekisteriin” 17.12.1996 annetun komission asetuksen (EY) N:o 2400/96 (EYVL L 327, s. 11, sellaisena kuin se on useita kertoja muutettuna) liitteessä.

8 ”Miel de Provence” rekisteröitiin suojatuksi maantieteelliseksi merkinnäksi asetuksen N:o 2400/96 liitteen täydentämisestä 14.11.2005 annetulla komission asetuksella (EY) N:o 1854/2005 (EUVL L 297, s. 3; jäljempänä riidanalainen asetus).

**Tosiseikat**

9 Kantaja on yhdistys, jonka jäsenet tuottavat ja pitävät kaupan hunajaa. Kantajan jäsenet ovat vuosikymmenien ajan pitäneet useita hunajasekoituksia kaupan nimityksellä ”Honig aus der Provence” (miel de Provence, Provencen hunaja).

10 Komissio julkaisi 30.10.2003 asetuksen N:o 2081/92 6 artiklan 2 kohdan mukaisesti Ranskan viranomaisten tekemän hakemuksen, joka koski nimityksen ”miel de Provence” rekisteröintiä (EUVL C 261, s. 4). Kyseinen hakemus perustui asetuksen N:o 2081/92 4 artiklan mukaisesti eritelmään, jolla rekisteröinnin ulkopuolelle suljettiin muun muassa auringonkukka.

11 Kantaja vastusti nimityksen ”miel de Provence” kirjaamista Bundesanstalt für Landwirtschaft und Ernährungille (liittovaltion maatalous- ja elintarvikevirasto), joka on toimivaltainen viranomainen Saksassa, 29.3.2004 osoittamassaan kirjeessä.

12 Saksan liittotasavalta teki komissiolle osoittamallaan 22.4.2004 päivätyllä kirjeellä kantajan kirjeeseen tukeutuen väitteen rekisteröintiä vastaan asetuksen N:o 2081/92 7 artiklan 1 kohdan mukaisesti.

13 Komissio ilmoitti Saksan viranomaisille 11.1.2005 päivätyllä kirjeellään hyväksyvänsä väitteen ja kehotti näitä ottamaan yhteyttä Ranskan viranomaisiin.

14 Ranskan toimivaltainen viranomainen, ministère de l’Agriculture, de l’Alimentation, de la Pêche et de la Ruralité (maatalous-, elintarvike-, kalastus- ja maaseutuministeriö) esitti 16.3.2005 päivätyssä kirjeessään kantansa Saksan viranomaisten väitteeseen ja ilmoitti pysyttävänsä rekisteröintihakemuksen.

15 Kantaja esitti Saksan toimivaltaiselle ministeriölle 2.5.2005 osoittamassaan kirjeessä sanottua 16.3.2005 päivättyä kirjettä koskevat huomautuksensa. Auttaakseen komissiota tekemään asiassa päätöksen Saksan viranomaiset toimittivat kyseisen 2.5.2005 päivätyn kirjeen komissiolle 24.5.2005.

16 Komissio antoi 14.11.2005 riidanalaisen asetuksen, jolla merkintä ”miel de Provence (SMM)” kirjattiin asetuksen N:o 2400/96 liitteeseen. Riidanalainen asetus julkaistiin Euroopan unionin virallisessa lehdessä 15.11.2005.

**Oikeudenkäyntimenettely ja asianosaisten vaatimukset**

17 Kantaja nosti nyt käsiteltävänä olevan kanteen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen kirjaamoon 30.1.2006 toimittamallaan kannekirjelmällä.

18 Komissio teki ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen kirjaamossa 24.4.2006 kirjatulla erillisellä asiakirjalla ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen työjärjestyksen 114 artiklan nojalla oikeudenkäyntiväitteen.

19 Kantaja toimitti kyseistä oikeudenkäyntiväitettä koskevat kirjalliset huomautuksensa 16.6.2006.

20 Kantaja vaatii, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin

– hylkää oikeudenkäyntiväitteen

– kumoaa riidanalaisen asetuksen

– velvoittaa komission korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

21 Komissio vaatii, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin

– jättää kanteen tutkimatta

– velvoittaa kantajan korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

**Oikeudellinen arviointi**

22 Työjärjestyksen 114 artiklan nojalla ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin voi, jos asianosainen sitä vaatii, ratkaista tutkittavaksi ottamisen edellytyksiä koskevan väitteen pääasiaa käsittelemättä. Saman artiklan 3 kohdan mukaan jatkokäsittely on suullinen, jollei toisin päätetä. Nyt esillä olevassa asiassa ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin katsoo saaneensa asiakirja-aineiston tarkastelusta riittävästi tietoja antaakseen ratkaisun asianomaisesta vaatimuksesta ilman suullista käsittelyä.

*Asianosaisten lausumat*

23 Komissio väittää, että kanne on jätettävä tutkimatta sillä perusteella, että riidanalainen asetus on yleisesti sovellettava toimi, että kantaja ei ammatillisena yhdistyksenä ole sellaisessa erityisessä tilanteessa, jonka perusteella se erottuisi kaikista muista, ja että kantaja ei voi vedota tehokkaan oikeussuojan puuttumiseen.

24 Komissio väittää ensiksikin, että asetukset, joilla komissio suojaa maantieteellisiä merkintöjä ja alkuperänimityksiä, ovat perusasetuksen, joka nyt esillä olevassa asiassa on asetus N:o 2081/92, mukaisesti EY 249 artiklan toisessa kohdassa tarkoitettuja yleisesti sovellettavia toimia, joita sovelletaan objektiivisesti määriteltyihin tilanteisiin ja joiden oikeusvaikutukset kohdistuvat abstraktisti määriteltyihin henkilöryhmiin (asia T-114/99, CSR Pampryl v. komissio, määräys 9.11.1999, Kok. 1999, s. II-3331; jäljempänä asia CSR Pampryl, 42 ja 43 kohta; asia T-215/00, La Conqueste v. komissio, määräys 30.1.2001, Kok. 2001, s. II-181; jäljempänä asia La Conqueste, 33 kohta ja asia T-370/02, Alpenhain-Camembert-Werk ym. v. komissio, määräys 6.7.2004, Kok. 2004, s. II-2097, 55 kohta).

25 Komissio väittää lisäksi, että ammatillisella yhdistyksellä, joka on perustettu puolustamaan ja edustamaan jäsentensä etuja, on oikeus nostaa kumoamiskanne ainoastaan kolmessa tilanteessa. Komission mukaan kantaja vetoaa ainoastaan kahteen näistä eli ensinnäkin tilanteeseen, jossa säännöksessä nimenomaisesti tunnustetaan ammatillisille yhdistyksille tiettyjä menettelyllisiä oikeuksia, ja toisekseen tilanteeseen, jossa yhdistys edustaa sellaisten yritysten etuja, joilla itsellään olisi oikeus kanteen nostamiseen.

26 Komissio väittää ensiksikin, että edellä 24 kohdassa mainitun yhteisöjen tuomioistuimen ja ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen vakiintuneen oikeuskäytännön mukaan asetuksessa N:o 2081/92 ei tunnusteta menettelyllisiä oikeuksia yksityisille eikä näin ollen ammatillisille yhdistyksille. Komission mukaan asetuksen N:o 2081/92 7 artiklassa säädetään ainoastaan jäsenvaltioiden oikeudesta tehdä väite, eikä kantajan kirjeitä voida katsoa tällaiseksi väitteeksi, vaikka Saksan asianomainen viranomainen on niihin viitannut ja vaikka kantaja on osoittanut sanotut kirjeet suoraan komissiolle.

27 Komissio väittää toiseksi, että myöskään kantajan jäsenillä ei ole asiavaltuutta. Komission mukaan kyseisten jäsenten tilanne ei eroa muiden yhteisön tai kolmansien maiden sellaisten hunajan tuottajien tai jakelijoiden tilanteesta, jotka ovat pitä-

neet tuotteitaan kaupan kyseisellä nimityksellä (”miel de Provence”) ja joilla ei ole lupaa käyttää kyseistä nimitystä, jota vastedes suojataan rekisteröinnillä.

28 Komissio väittää lopuksi, että sitä seikkaa, että kanne on jätettävä tutkimatta, ei voida kyseenalaistaa kantajan tehokasta oikeussuojaa koskevalla väitteellä. Yhteisöjen tuomioistuimen asiassa 25/62, Plaumann vastaan komissio, 15.7.1963 antamasta tuomiosta (Kok. 1963, s. 197, Kok. Ep. I, s. 181) alkaneen ja asiassa C-50/00, Unión de Pequeños Agricultores vastaan neuvosto, 25.7.2002 antamassa tuomiossa (Kok. 2002, s. I-6677) vahvistetun vakiintuneen oikeuskäytännön mukaan asetuksen kumoamista koskeva kanne voidaan ottaa tutkittavaksi ainoastaan silloin, kun toimen on osoitettu koskevan kantajaa erikseen.

29 Kantaja katsoo, että riidanalainen asetus koskee sitä suoraan ja erikseen.

30 Kantaja väittää ensiksikin, että koska se on toiminut aloitteentekijänä ja neuvottelijana sekä väitemenettelyssä että sopimismenettelyssä, se on osallistunut läheisesti nimityksen ”miel de Provence” rekisteröintiprosessiin ja että se seikka, että kantaja on näin ollen osallistunut menettelyllisesti kyseisen yhteisön toimen antamiseen, osoittaa sanotun toimen koskevan sitä erikseen.

31 Tältä osin kantaja esittää, että sanottu läheinen menettelyllinen osallistuminen päätöksentekoprosessiin seuraa väitemenettelyn tosiasiallisesta kulusta nyt esillä olevassa asiassa. Kantaja korostaa, että nimityksen ”miel de Provence” rekisteröintiä vastaan tehdyn väitteen tekijänä ei ollut Saksan liittotasavalta vaan kantaja itse ja että Saksan liittoministeriö ainoastaan muodollisesti välitti kyseisen väitteen komissiolle. Kantajan mukaan sopimismenettely aloitettiin yksinomaan kantajan toiminnan seurauksena, minkä kantaja katsoo olevan riittävää, jotta sille voidaan tunnustaa asiavaltuus (asia 264/82, Timex v. komissio ja neuvosto, tuomio 20.3.1985, Kok. 1985,

s. 849, Kok. Ep. VIII, s. 121 ja asia 169/84, Cofaz v. komissio, tuomio 28.1.1986, Kok. 1986, s. 391, Kok. Ep. VIII, s. 439). Kantaja katsoo toimineensa yksinomaisena neuvottelijana kyseisen väitteen osalta ja vetoaa tältä osin siihen seikkaan, että riidanalaisen asetuksen viidennessä perustelukappaleessa nimenomaisesti todetaan, että Saksan viranomaiset antoivat väitteen tiedoksi.

32 Kantaja katsoo toiseksi, että riidanalainen asetus koskee sitä erikseen sen vuoksi, että menettelyllisiä takeita, jotka sille on annettu asetuksen N:o 2081/92 7 artiklan 3 kohdan perusteella, on loukattu. Kantaja toteaa ensiksikin, että kyseisessä artiklassa annetaan kantajalle oma menettelyllinen oikeus väitteen tekemiseen, jolloin tämä oikeus on itsenäinen suhteessa jäsenvaltioiden erityiseen oikeuteen tehdä väite, ja että kantaja on käyttänyt kyseistä oikeuttaan. Kantajan mukaan asetuksen N:o 2081/92 menettelyllisissä säännöissä säädetään ainoastaan jäsenvaltioiden toimivaltaisten viranomaisten organisatorisesta tuesta tälle luonnollisten henkilöiden ja oikeushenkilöiden omalle väiteoikeudelle. Kantaja huomauttaa lisäksi, että tätä omaa väiteoikeutta on täsmennetty ja korostettu asetuksen N:o 2081/92 korvanneella maataloustuotteiden ja elintarvikkeiden maantieteellisten merkintöjen ja alkuperänimitysten suojasta 20.3.2006 annetulla neuvoston asetuksella (EY) N:o 510/2006 (EUVL L 93, s. 12) tehdyillä muutoksilla.

33 Kantaja toteaa lisäksi, että komissio on riidanalaisen asetuksen kahdeksannessa perustelukappaleessa todennut perustaneensa rekisteröintipäätöksen siihen seikkaan, ettei ollut riittävällä tavalla osoitettu, että saksalaisiin tuottajiin tosiasiassa kohdistuisi taloudellisia vaikutuksia. Kantajan mukaan tästä seuraa, että sillä on menettelyllisiä oikeuksia, joita nyt esillä olevassa asiassa ei ole kunnioitettu.

34 Kantaja väittää lopuksi, että komission tulkinta asetuksen N:o 2081/92 7 artiklaa koskevasta oikeuskäytännöstä on virheellinen. Kantajan mukaan kantajan väitteet eivät ole ristiriidassa kyseisten tuomioistuinratkaisujen kanssa, koska nyt käsiteltävänä oleva asia eroaa edellä mainituista asioista La Conqueste ja Alpenhain sekä asiasta T-381/02, Confédération générale des producteurs de lait de brebis et des industriels de Roquefort vastaan komissio, jossa annettiin määräys 13.12.2005 (Kok. 2005, s. II-5337).

35 Kantaja väittää kolmanneksi, että toimi koskee erikseen sen jäseniä, joiden etuja kantaja edustaa, ja katsoo, että kyseisillä jäsenillä on siten asiavaltuus.

36 Kantaja väittää tältä osin, että sen jäsenten tilanne on yksilöity sen seikan vuoksi, että nimityksen ”miel de Provence” rekisteröinnillä on suoria vaikutuksia kyseisten jäsenten taloudelliseen asemaan. Kantaja katsoo, että sen jäsenet erottuvat siten muista yrityksistä, joita toimi mahdollisesti koskee, koska ne ovat pitäneet tuotteitaan kaupan yli viiden vuoden ajan nimityksellä ”Honig aus der Provence”.

37 Kantaja katsoo neljänneksi, että riidanalainen asetus vastaa sisällöltään kantajalle osoitettua päätöstä. Kantajan mukaan riidanalainen asetus on samalla myös kantajan väitteen hylkäävä päätös, joka näin ollen koskee sitä erikseen.

38 Kantaja väittää viidenneksi, että tehokasta oikeussuojaa koskevan periaatteen perusteella kyseinen toimi koskee sitä erikseen. Kantaja katsoo, ettei sillä ole mahdollisuutta saada vastausta ennakkoratkaisukysymykseen rikkomatta riidanalaista asetusta. Kantajan mukaan myöskään tehokasta kansallista muutoksenhakukeinoa ei ole saatavilla.

*Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen arviointi asiasta*

39 EY 230 artiklan neljännen kohdan nojalla luonnollisen henkilön tai oikeushenkilön asetuksesta nostama kumoamiskanne otetaan tutkittavaksi sillä edellytyksellä, että riidanalainen asetus on tosiasiassa päätös, joka koskee tätä suoraan ja erikseen. Vakiintuneen oikeuskäytännön mukaan asetuksen ja päätöksen välisenä

erotteluperusteena on se, onko kyseessä yleisesti sovellettava toimi (asia C-10/95 P, Asocarne v. neuvosto, määräys 23.11.1995, Kok. 1995, s. I-4149, 28 kohta ja asia C-87/95 P, CNPAAP v. neuvosto, määräys 24.4.1996, Kok. 1996, s. I-2003, 33 kohta). Toimi on yleisesti sovellettava, jos sitä sovelletaan objektiivisesti määriteltyihin tilanteisiin ja jos sen oikeusvaikutukset kohdistuvat yleisesti ja abstraktisti määriteltyihin henkilöryhmiin (asia T-482/93, Weber v. komissio, tuomio 10.7.1996, Kok. 1996, s. II-609, 55 kohta).

40 Nyt käsiteltävänä olevassa asiassa riidanalaisella asetuksella taataan nimitykselle ”miel de Provence” asetuksessa N:o 2081/92 tarkoitettu maantieteellisten merkintöjen suoja; maantieteellisellä merkinnällä tarkoitetaan kyseisen asetuksen 2 artiklan 2 kohdan b alakohdan määritelmän mukaan alueen, määrätyn paikan tai erityistapauksissa maan nimeä, jota käytetään nimeämään maataloustuotetta tai elintarviketta, joka on peräisin kyseiseltä alueelta, kyseisestä määrätystä paikasta tai kyseisestä maasta ja jolla on määrätty laatu, maine tai muita ominaisuuksia, jotka liittyvät tähän maantieteelliseen alkuperään, ja jonka tuotanto ja/tai jalostus ja/tai käsittely tapahtuu tietyllä maantieteellisellä alueella.

41 Rekisteröinnistä seuraava suoja merkitsee sitä, että oikeus käyttää nimitystä ”miel de Provence” on varattu yksinomaan niille tuottajille, joiden tuotteet ovat eritelmässä mainittujen Provencen hunajan valmistukselle asetettujen maantieteellisten ja laadullisten vaatimusten mukaisia. Kuten komissio on perustellusti korostanut, riidanalaista asetusta ei siis suinkaan ole suunnattu tietyille kantajan kaltaisille toimijoille, vaan siinä annetaan kaikille yrityksille, joiden tuotteet ovat asetettujen maantieteellisten ja laadullisten vaatimusten mukaisia, oikeus pitää niitä kaupan edellä mainitulla nimityksellä ja evätään tämä oikeus niiltä, joiden tuotteet eivät täytä kyseisiä kaikille yrityksille asetettuja samoja vaatimuksia. Riidanalaista asetusta sovelletaan sekä kaikkiin ”miel de Provencen” – nykyisiin ja tuleviin – valmistajiin, joilla on laillinen oikeus käyttää tätä nimitystä, että niihin, joilta nimityksen käyttö on (mahdolli-

sesti asetuksen N:o 2081/92 13 artiklan 2 kohdassa tarkoitetun siirtymäajan jälkeen) kielletty. Asetus ei koske ainoastaan jäsenvaltioiden valmistajia, vaan sen oikeusvaikutukset kohdistuvat myös tuntemattomaan määrään unionin ulkopuolisia valmistajia, jotka haluavat nyt tai tulevaisuudessa tuoda ”miel de Provencea” yhteisöön.

42 Näin ollen riidanalainen asetus on EY 249 artiklan toisessa kohdassa tarkoitetulla tavalla yleisesti sovellettava toimenpide. Sitä sovelletaan objektiivisesti määriteltyihin tilanteisiin, ja sen oikeusvaikutukset kohdistuvat abstraktisti määriteltyihin henkilöryhmiin (ks. vastaavasti asia T-109/97, Molkerei Großbraunshain ja Bene Nahrungsmittel v. komissio, määräys 15.9.1998, Kok. 1998, s. II-3533, 51 kohta; asia T-114/96, Biscuiterie-confiserie LOR ja Confiserie du Tech v. komissio, määräys 26.3.1999, Kok. 1999, s. II-913, 27–29 kohta ja em. asia CSR Pampryl, määräyksen 42 ja 43 kohta).

43 Ei kuitenkaan voida sulkea pois sitä, että luonteensa ja soveltamisalansa perusteella normatiivinen säännös voisi koskea luonnollista henkilöä tai oikeushenkilöä erikseen. Näin on asianlaita silloin, kun toimi vaikuttaa tähän henkilöön sille tunnusomaisten erityispiirteiden tai sellaisen tosiasiallisen tilanteen takia, jonka perusteella se erottuu kaikista muista ja se voidaan siten yksilöidä samalla tavalla kuin se, jolle päätös on osoitettu (em. asia Plaumann v. komissio, tuomion 223 kohta; asia C-309/89, Codorníu v. neuvosto, tuomio 18.5.1994, Kok. 1994, s. I-1853, Kok. Ep. XV, s. I-177, 19 ja 20 kohta ja em. asia Unión de Pequeños Agricultores v. neuvosto, tuomion 36 kohta sekä em. asia Weber v. komissio, tuomion 56 kohta).

44 Nyt käsiteltävänä olevassa asiassa kantaja esittää viisi väitettä sen näkemyksenä tueksi, jonka mukaan se erottuu kaikista muista, mutta sanotuista perusteista ei kuitenkaan voida päätellä, että kantajalla olisi sellaisia sille tunnusomaisia erityispiirteitä tai että sen tosiasiallinen tilanne olisi sellainen, että se voitaisiin yksilöidä verrattuna muihin asianomaisiin taloudellisiin toimijoihin.

45 Kantajan menettelyllisiä oikeuksia koskevasta väitteestä on ensiksi muistutettava, että säädösten valmistelumenettely ja säädökset itsessään yleisesti sovellettavina toimenpiteinä eivät edellytä yhteisön oikeuden yleisten oikeusperiaatteiden, kuten oikeuden tulla kuulluksi, nojalla kyseessä olevien henkilöiden osallistumista näiden säädösten antamiseen, koska niiden poliittisten tahojen, jotka antavat nämä säädökset, oletetaan edustavan näiden henkilöiden etuja (em. asia Großbraunshain ja Bene Nahrungsmittel v. komissio, määräyksen 60 kohta; asia CSR Pampryl, määräyksen 50 kohta ja em. asia La Conqueste, määräyksen 42 kohta). Tästä seuraa, että silloin, kun nimenomaisesti taattuja menettelyllisiä oikeuksia ei ole, olisi EY 230 artiklan sanamuodon ja tarkoituksen vastaista antaa jokaiselle yksityiselle, joka on ottanut osaa lainsäädäntötoimen valmisteluun, oikeus nostaa kanne tästä toimesta (em. asia Großbraunshain ja Bene Nahrungsmittel v. komissio, määräyksen 68 kohta; em. asia CSR Pampryl, määräyksen 50 kohta ja em. asia La Conqueste, määräyksen 42 kohta).

46 Nyt käsiteltävänä olevan kanteen tutkittavaksi ottamista on siis arvioitava pelkästään yksityisille asetuksessa N:o 2081/92 nimenomaisesti taattujen menettelyllisten takeiden pohjalta (ks. vastaavasti em. asia CSR Pampryl, määräyksen 51 kohta).

47 Toisin kuin kantaja väittää, yksityisille taatut menettelylliset takeet ovat kuitenkin kyseisen asetuksen mukaisessa väitemenettelyssä pelkästään jäsenvaltioiden vastuulla, eikä niihin voi vedota suhteessa komissioon.

48 Asetuksen N:o 2081/92 7 artiklan 1 kohdassa annetaan täten ainoastaan jäsenvaltioille oikeus tehdä komissiossa väite rekisteröintiä vastaan. Vaikka kyseisen asetuksen 7 artiklan 3 kohdan nojalla myös luonnollinen henkilö tai oikeushenkilö, jota asia laillisesti koskee, voi tehdä väitteen ehdotettua rekisteröintiä vastaan, tämän on tehtävä väite lähettämällä asianmukaisesti perusteltu ilmoitus sen jäsenvaltion toimivaltaiselle viranomaiselle, jossa hän asuu tai johon hän on sijoittautunut. Kyseisessä säännöksessä ei velvoiteta asianomaista jäsenvaltiota toimittamaan komissiolle sille näin ilmoitettua väitettä vaan ainoastaan toteuttamaan aiheelliset toimenpiteet ”ottaakseen huomioon” säädetyssä määräajassa tällaisen väitteen (em. asia La Conqueste,

määräyksen 45 kohta). Sitä paitsi vaikka asetuksen N:o 2081/92 13. perustelukappaleen mukaan rekisteröintimenettelyssä olisi ”henkilölle, jota asia henkilökohtaisesti ja suoranaisesti koskee, annettava mahdollisuus valvoa oikeuksiaan tekemällä – – komissiolle väite”, tämä tiedoksianto tapahtuu ”jäsenvaltion välityksellä”. Asetuksen N:o 2081/92 7 artiklan mikään säännös ei oikeuta komissiota ottamaan huomioon väitettä, jonka sille on esittänyt jokin muu taho kuin jäsenvaltio. Lopuksi kun väite voidaan ”hyväksyä” asetuksen N:o 2081/92 7 artiklan 4 kohdassa tarkoitetulla tavalla, saman artiklan 5 kohdan mukaan komissio pyytää jäsenvaltioita, joita asia koskee, sopimaan asiasta keskenään, eikä siinä säädetä mitään yksityisten oikeudesta osallistua tähän (em. asia La Conqueste, määräyksen 45 kohta).

49 Kantaja ei siis voi tehokkaasti vedota väitteeseen, jonka mukaan riidanalaisen asetuksen viidennessä perustelukappaleessa mainitaan nimenomaisesti, että Saksan viranomaiset ovat antaneet asianomaisen väitteen tiedoksi komissiolle, osoittaakseen siten, että komissio olisi katsonut kantajan olevan yksinomainen neuvottelija. Kuten edellisessä kohdassa on korostettu, komissio ei ole oikeutettu ottamaan huomioon yksityisen tekemää väitettä. Vain jäsenvaltioiden tekemät väitteet voidaan hyväksyä. Riidanalaisen asetuksen viidennessä perustelukappaleessa siten ainoastaan kuvataan asetuksessa N:o 2081/1992 säädetty väitemenettely, eikä siinä siis tunnusteta kantajalle menettelyllisiä oikeuksia.

50 Kantajan väitteestä, jonka mukaan oikeuskäytäntö, johon komissio vetoaa, koskee erilaista tilannetta kuin nyt käsiteltävä asia, on todettava, että kyseinen oikeuskäytäntö koskee asetuksen N:o 2081/92 7 artiklan tulkintaa ja että koska kantaja perustaa kanteensa kyseiseen säädökseen, sen väite on hylättävä.

51 Sen kantajan väitteen osalta, joka koskee asetusta N:o 510/2006, sellaisena kuin se on muutettuna, on korostettava, että kyseistä asetusta ei sovelleta nyt käsiteltävänä olevaan asiaan eikä siitä näin ollen voida tehdä päätelmiä nyt esillä olevan asian ratkaisemiseksi. Joka tapauksessa asetusta N:o 510/2006 voitaisiin tulkita myös siten, että sillä suljetaan pois menettelyllisten takeiden olemassaolo asetuksella N:o 2081/92 perustetussa järjestelmässä.

52 On lisättävä, että asetuksen N:o 2081/92 7 artiklan säännökset yksityisten oikeudesta tehdä väite eroavat perusteellisesti erityisistä polkumyyntiä ja tukia koskevista säännöksistä, joissa tietyille taloudellisille toimijoille myönnetään erityinen asema siinä yhteisön menettelyssä, joka johtaa polkumyyntitullin tai tasoitustullien asettamiseen (ks. vastaavasti asia 191/82, Fediol v. komissio, tuomio 4.10.1983, Kok. 1983, s. 2913, Kok. Ep. VII, s. 271, 16 ja 25 kohta). Näin ollen viittauksella edellä mainitussa asiassa Timex annettuun tuomioon, jossa kantelijan polkumyyntiä koskevassa asiassa tekemä väite hyväksyttiin erityisesti kantelijalle perusasetuksessa annettujen oikeuksien ja kyseisen kantelijan aktiivisen osallistumisen alustavaan polkumyyntitutkimukseen sekä sen seikan, että asetettu polkumyyntitulli perustui kyseisen kantelijan muista erottuvaan asemaan, perusteella, samoin kuin viittauksella edellä mainitussa asiassa Cofaz annettuun tuomioon, joka koski kantelun tehneille yrityksille annettujen sellaisten menettelyllisten takeiden, joiden perusteella ne ovat oikeutettuja pyytämään komissiota toteamaan valtiontukien alaa koskevien sääntöjen rikkomisen, ei ole esillä olevassa asiassa merkitystä.

53 Edellä todetusta seuraa, ettei asetuksessa N:o 2081/92 taata yhteisön tasolla yksityisille erityisiä menettelyllisiä takeita (em. asia CSR Pampry, määräyksen 55 kohta) ja että kantaja ei siten voi vedota tällaisiin menettelyllisiin takeisiin.

54 Kantaja ei voi tehokkaasti vedota myöskään siihen seikkaan, että riidanalaisella asetuksella olisi vakavia taloudellisia vaikutuksia sen jäsenten toimintaan. Se seikka, että yleisesti sovellettavalla toimella voi olla erilaisia konkreettisia vaikutuksia niille eri oikeussubjekteille, joihin sitä sovelletaan, ei ole omiaan erottamaan näitä kaikista muista toimijoista, joita asia koskee, kun säädöstä sovelletaan – kuten nyt esillä olevassa asiassa – objektiivisesti määritellyn tilanteen perusteella (asia T-138/98, ACAV ym. v. neuvosto, tuomio 22.2.2000, Kok. 2000, s. II-341, 66 kohta ja em. asia La Conqueste, määräyksen 37 kohta).

55 Riidanalainen asetus päinvastoin koskee kantajan jäsenyrityksiä ainoastaan sillä perusteella, että ne ovat taloudellisia toimijoita, jotka valmistavat tai pitävät kaupan hunajaa eivätkä täytä suojatun maantieteellisen merkinnän ”miel de Provence”

käyttämiselle asetettuja edellytyksiä. Kyseinen asetus koskee näitä yrityksiä siis samalla tavalla kuin kaikkia muita sellaisia yrityksiä, joiden tuotteet eivät nekään ole kyseisissä yhteisön säännöksissä asetettujen vaatimusten mukaisia, mukaan lukien saksalaisten yritysten lisäksi siis myös muiden jäsenvaltioiden ja kolmansien maiden yritykset.

56 Se seikka, että kantajan jäsenyritykset ovat pitäneet tuotteitaan jo pitkään kaupan nimityksellä ”Honig aus der Provence”, ei merkitse, että niillä on erityinen oikeus, joka yksilöisi kyseiset yritykset. Kantajien tilanne ei näin ollen eroa niiden muiden tuottajien tilanteesta, jotka ovat myös pitäneet tuotteitaan kaupan nimityksellä ”miel de Provence” ja jotka eivät vastedes saa enää käyttää tätä SMM:ksi rekisteröinnillä suojattua nimitystä (ks. vastaavasti em. asia Alpenhain-Camembert-Werk ym. v. komissio, määräyksen 66 kohta ja asia T-397/02, Arla Foods ym. v. komissio, määräys 13.12.2005, Kok. 2005, s. II-5365, 58 kohta).

57 Yhteisöjen tuomioistuin on nimenomaisesti vahvistanut, että se seikka, että valittaja on alkuperänimitystä koskevan asetuksen antamishetkellä ollut sellaisessa tilanteessa, että sen on pitänyt suorittaa muutoksia tuotantorakenteeseensa mainittujen edellytysten täyttämiseksi, ei ole riittävä, jotta asetuksen voitaisiin katsoa koskevan valittajaa erikseen samalla tavalla kuin sitä, jolle säädös tai päätös on osoitettu (asia C-151/01 P, La Conqueste v. komissio, määräys 30.1.2002, Kok. 2002, s. I-1179, 35 kohta).

58 Tätä päätelmää ei voida asettaa kyseenalaiseksi sillä kantajan väitteellä, jonka mukaan riidanalainen asetus koski sitä erikseen ja oli tosiasiassa kantajalle osoitettu päätös. Asetusta, joka on yleisesti sovellettava toimi, ei nyt käsiteltävänä olevassa asiassa voida rinnastaa päätökseen.

59 Lopuksi kantajan tehokkaan oikeussuojan vaatimusta koskevan väitteen osalta on ensinnäkin todettava, ettei yhteisöjen tuomioistuimissa voitaisi nostaa suoraa

kumoamiskannetta siinäkään tapauksessa, että sen jälkeen, kun yhteisöjen tuomioistuimet ovat konkreettisesti tutkineet kansallisia menettelysääntöjä, voitaisiin osoittaa, että näiden menettelysääntöjen mukaan yksityinen ei voi nostaa kannetta, jolla se voisi riitauttaa riidanalaisen yhteisön toimen pätevyyden (asia C-258/02 P, Bactria v. komissio, määräys 12.12.2003, Kok. 2003, s. I-15105, 58 kohta).

60 Lisäksi yhteisöjen tuomioistuin on sen EY 230 artiklan neljännessä kohdassa määrätyn edellytyksen osalta, jonka mukaan toimen on koskettava henkilöä erikseen, selkeästi todennut, että sanottua edellytystä on tulkittava tehokasta oikeussuojaa koskevan periaatteen valossa ottaen huomioon eri tekijät, joiden perusteella kantaja voidaan yksilöidä, mutta tällaisen tulkinnan perusteella kyseistä edellytystä, josta määrätään nimenomaisesti perustamissopimuksessa, ei voida jättää huomiotta ilman, että yhteisöjen tuomioistuimet ylittäisivät niille perustamissopimuksella annetun toimivallan. Tästä seuraa, että mikäli tämä edellytys ei täyty, luonnollinen henkilö tai oikeushenkilö ei missään tapauksessa ole oikeutettu nostamaan asetusta koskevaa kumoamiskannetta (em. asia Unión de Pequeños Agricultores v. neuvosto, tuomion 37 ja 44 kohta sekä asia C-263/02 P, komissio v. Jégo-Quéré, tuomio 1.4.2004, Kok. 2004, s. I-3425, 36 kohta).

61 Kaikesta edellä esitetystä seuraa, ettei riidanalainen asetus koske kantajaa, joka on saksalaisten hunajantuottajien ammatillinen yhdistys, EY 230 artiklan neljännessä kohdassa tarkoitetulla tavalla erikseen.

62 Edellä esitetystä seuraa, että koska riidanalainen asetus on yleisesti sovellettava toimi eikä se koske kantajaa sille tunnusomaisten erityispiirteiden tai sellaisen tosiasiallisen tilanteen vuoksi, jonka perusteella kantaja erottuu kaikista muista ja voidaan yksilöidä, kanne on jätettävä tutkimatta.

**Oikeudenkäyntikulut**

63 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen työjärjestyksen 87 artiklan 2 kohdan mukaan asianosainen, joka häviää asian, on velvoitettava korvaamaan oikeudenkäyntikulut, jos vastapuoli on sitä vaatinut. Koska kantaja on hävinnyt asian ja komissio on vaatinut oikeudenkäyntikulujensa korvaamista, kantaja vastaa omista oikeudenkäyntikuluistaan, ja se velvoitetaan korvaamaan komission oikeudenkäyntikulut.

Näillä perusteilla

YHTEISÖJEN ENSIMMÄISEN OIKEUSASTEEN TUOMIOISTUIN (ensimmäinen jaosto)

on määrännyt seuraavaa:

**1) Kanne jätetään tutkimatta.**

**2) Kantaja vastaa omista oikeudenkäyntikuluistaan, ja se velvoitetaan korvaamaan komission oikeudenkäyntikulut.**

Annettiin Luxemburgissa 11 päivänä syyskuuta 2007.

E. Coulon — J. D. Cooke

kirjaaja — jaoston puheenjohtaja